

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31

Causal Relationship of Variables Affecting Honesty of Senior
High School Students under the Secondary Educational Service Area Office 31

ศุภชัย นนทภายวัน¹ ธีญญรัศม์ ชิดไธสง²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาระดับความซื่อสัตย์ และตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 และ (2) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ที่สร้างขึ้น กับผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 550 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 จำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ แบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ แบบสอบถามวัดอัตมโนทัศน์ แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง แบบสอบถามวัดความมีวินัย แบบสอบถามวัดความรับผิดชอบ และแบบสอบถามการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปร ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยโปรแกรมลิสเรล 8.72

ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียน มีทั้งหมด 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) อัตมโนทัศน์ 2) ความเชื่อมั่นในตนเอง 3) ความมีวินัย 4) ความรับผิดชอบ และ 5) การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

² อาจารย์ สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

จำนวน 3 ปัจจัย ได้แก่ อึดมโนทัศน์ ความมีวินัย และความรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 2 ปัจจัย ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน

2. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่า $\chi^2 = 39.63$, $df = 69$, $P = 1.00$, $GFI = 0.99$, $AGFI = 0.98$ และ $SRMR = 0.02$

3. ตัวแปรความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ได้รับอิทธิพลทางตรงจาก ความรับผิดชอบ รองลงมา คือ การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน ความมีวินัย อึดมโนทัศน์ และความเชื่อมั่นในตนเองตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม มาจากความเชื่อมั่น ในตนเอง ความมีวินัย และการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน

คำสำคัญ : ความซื่อสัตย์, ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

Abstract

The purposes of this study were to: 1) examine the level of honesty and variables that affected the honesty of the high school students, 2) develop and investigate the model of the causal relation that affected the honest of the high school students, which was created by the result-based practice analysis. Samples were selected from the high school students in the subordinated school in the Secondary Educational Service Area (SESAO) 31, in the second semester of academic year B.E.2558, amount 550 students, by two – stage random sampling. Tools for collecting the data were 6 questionnaires about causal factors affected the honest behavior of the high school students, they were created for purposed of evaluating 6 items; honest, self-concept, self-confidence, discipline, responsibility, and obtaining honesty promotion from school. The statistics used to analyze initial data were average, Standard Deviation, Pearson's correlation and verified the consistency of patterns of developed causal relations and data-based practice by using LISREL program version 8.72.

The results of the study were;

1. The overall at a level honest of the high school students in subordinated school in the SESAO 31 was high. The causal variables which affected the honesty of students consisted of 5 factors: 1) self – concept, 2) self – confidence, 3) discipline,

4) responsibility, and 5) obtaining honesty promotion from school. The averages of self - concept, discipline and responsibility were at high level and the rest 2 factors were at medium level.

2. The model of the causal relation of variables that affected the honesty of high school students conformed to data-based practice, where $\chi^2 = 39.63$, $df = 69$, $P = 1.00$, $GFI = 0.99$, $AGFI = 0.98$ and $SRMR = 0.02$

3. The variables of honest of the high school students were directly affected from responsibility, the second was obtaining honesty promotion from school, discipline, self-concept, and self-confidence, respectively. And they were both directly and indirectly affected from self-confidence, discipline, and obtaining honesty promotion form school.

Keywords: Honest, Causal Factors, Senior High School Students.

บทนำ

คุณธรรม และจริยธรรม เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดความสุข ความร่มเย็นในการอยู่ร่วมกัน และควรส่งเสริมให้เกิดขึ้น ปัญหาการขาดคุณธรรมจริยธรรมของสังคมไทยในปัจจุบันได้ทวีความรุนแรง และมีความหลากหลายมากขึ้นกว่าในอดีตที่ผ่านมา จะเห็นได้จากข้อมูลสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนตั้งแต่ พ.ศ.2554 - 2557 พบว่า จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีแนวโน้มเพิ่มจำนวนและมีลักษณะการกระทำความผิดที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนี้พบว่าจิตใจของคนถูกรอบงำด้วยวัตถุนิยม เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนไทยเกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ และขาดคุณธรรมจริยธรรมอย่างรุนแรง ขาดความซื่อสัตย์สุจริต ไม่คำนึงถึงระเบียบกฎเกณฑ์ ศีลธรรม ความดีงาม ไม่มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ เห็นแก่ตัว เอาใจเอาริยา เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติทั้งสิ้น (ศิริพรรณ เจริญใจ, 2551 : 1)

พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของคนไทยในด้านหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง คือ ความซื่อสัตย์ เป็นคุณธรรมจริยธรรมที่จำเป็นจะต้องมีในตัวบุคคล ซึ่งพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 382) ได้ให้ความหมายของคำว่า ซื่อสัตย์ หมายถึง พฤติกรรมที่ตรง จริ่งใจ ไม่คิดคดทรยศ และไม่หลอกลวง แต่ปัจจุบันพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของวัยรุ่นซึ่งเสื่อมถอยลง ดังจะเห็นได้จากเด็กเยาวชนไทยหลงใหลไปกับค่านิยมกระแสบริโภคนิยม มีพฤติกรรมแสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์ เช่น ทุจริตในการทำข้อสอบ ลักขโมย ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของ กฤตรินทร์ นิมทองคำ (2542 : 9) ที่ได้สำรวจนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์ พบว่า มีปัญหาความซื่อสัตย์ในด้านต่างๆ เช่น

ลอกงานเพื่อน ทูจจริตในการสอบ พุดเท็จ ลักขโมย เอาเปรียบผู้อื่น ไม่รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย นอกจากนี้จากการรายงานของ สุทัศน์พงษ์ กุลบุตร (2550 : 49) พบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเยาวชนไทยมีแนวโน้มน่าเป็นห่วง ขาดการปลูกฝังด้านคุณธรรม และจริยธรรมอย่างยั่งยืน

การที่จะพัฒนานักเรียน ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติบ้านเมืองในอนาคต ให้เป็นผู้มีความซื่อสัตย์ได้นั้นต้องอาศัยสถาบันการศึกษา เนื่องจากเป็นสถาบันที่เป็นตัวแทนทางสังคมที่จะทำหน้าที่ในการกล่อมเกลาพฤติกรรมคุณธรรมความซื่อสัตย์ของเด็กต่อจากสถาบันครอบครัว ซึ่งโรงเรียนต้องรับหน้าที่ในการจัดการศึกษาให้แก่เด็ก และทำหน้าที่ในการพัฒนาให้เกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีเป้าหมายในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นหนึ่งในแปดข้อของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน การแสดงออกถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของคนเราย่อมขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยที่เป็นมูลเหตุ ส่วนใหญ่แล้วจะมีปัจจัยมาจากการปลูกฝังจากโรงเรียน ทั้งนี้ปัจจัยดังกล่าวประกอบด้วย อัตมโนทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน จากงานวิจัยของจານูรัตน์ เก็บบุญเกิด (2534 : 58) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้หุ่นมือ และการใช้เกมมีอัตมโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับ ความซื่อสัตย์สุจริตหลังสอนสูงกว่าการสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ความเชื่อมั่นในตนเองส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน จากงานวิจัยของ โวหาร ยะสารวรรณ (2546 : 28) พบว่าการสร้างวินัยให้กับเด็ก จะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนให้มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ในระดับที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับความรับผิดชอบที่มีความสำคัญกับความซื่อสัตย์ นอกจากนี้การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน เห็นจากงานวิจัยของ นิรุช เหลือลมัย (2552) พบว่า นักเรียนที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ทางคุณธรรมจริยธรรม เจตคติต่อคุณธรรมจริยธรรม เหตุผลเชิงจริยธรรม และพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ หลังร่วมกิจกรรมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนก่อนร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ งานวิจัยของกนกพรธม บุญธรรม (2540 : 114) พบว่า ในด้านพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างแก่นักเรียนมากที่สุด

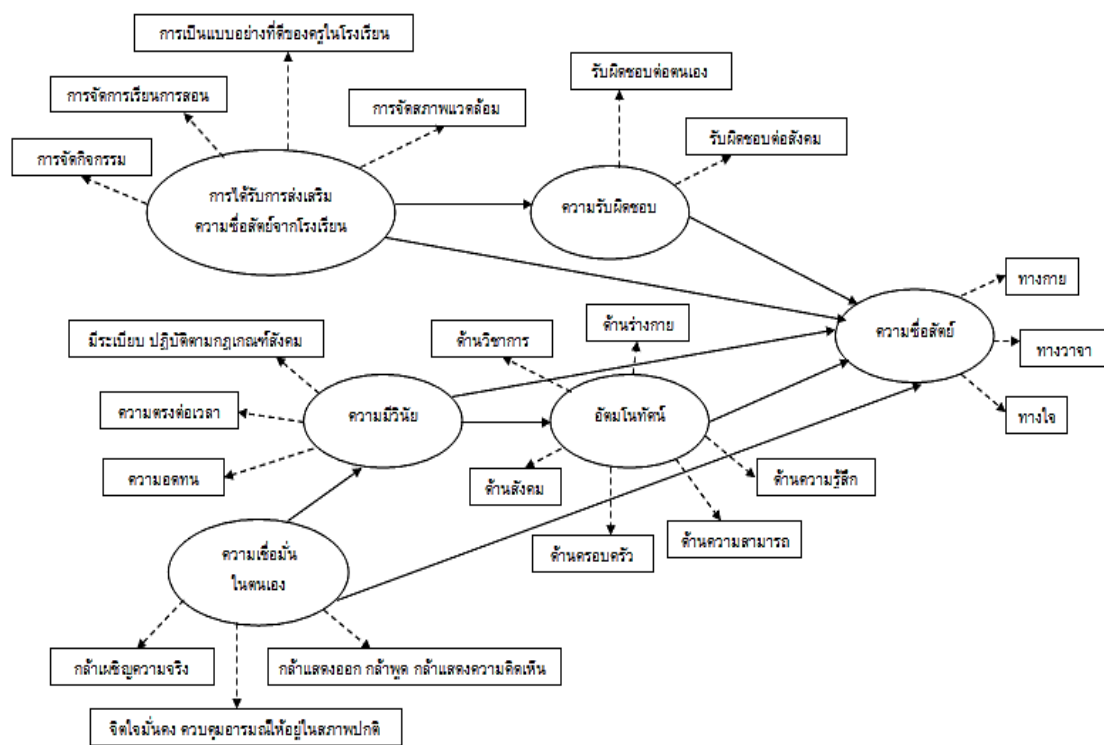
จากสารสนเทศเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยสนใจทำการศึกษาความซื่อสัตย์ของนักเรียนว่าอยู่ในระดับใด และศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยคาดหวังว่าผลการศึกษาอาจนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย ส่งเสริม แก้ปัญหาและพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน ผ่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ด้วยการแสวงหาความรู้โดยใช้ระเบียบวิธีทางการวิจัย อันจะนำไปสู่การเพิ่มความสามารถในการจัดการพัฒนาสังคมโดยรวมได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความซื่อสัตย์ และตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ ได้แก่ อัตมโนทัศน์, ความเชื่อมั่นในตนเอง, ความมีวินัย ความรับผิดชอบ และการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน อย่างไรก็ตามทุกปัจจัยก็ต้องได้รับการปลูกฝัง และส่งเสริมจากสถาบันโรงเรียนเป็นสำคัญ โดยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรดังกล่าว จากการสังเคราะห์งานวิจัย และสามารถสร้างเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ได้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ปีการศึกษา 2558 ทั้งหมด 50 โรงเรียน จำนวน 34,286 คน ซึ่งแบ่งโรงเรียนออกเป็น 4 ขนาด ได้แก่ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 550 คน โดยใช้การสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two - stage random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มี 6 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ แบบสอบถามวัดอัตมโนทัศน์ แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง แบบสอบถามวัดความมีวินัย แบบสอบถามวัดความรับผิดชอบ และแบบสอบถามวัดการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามที่เป็นเครื่องมือในการวิจัยจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 จำนวน 550 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

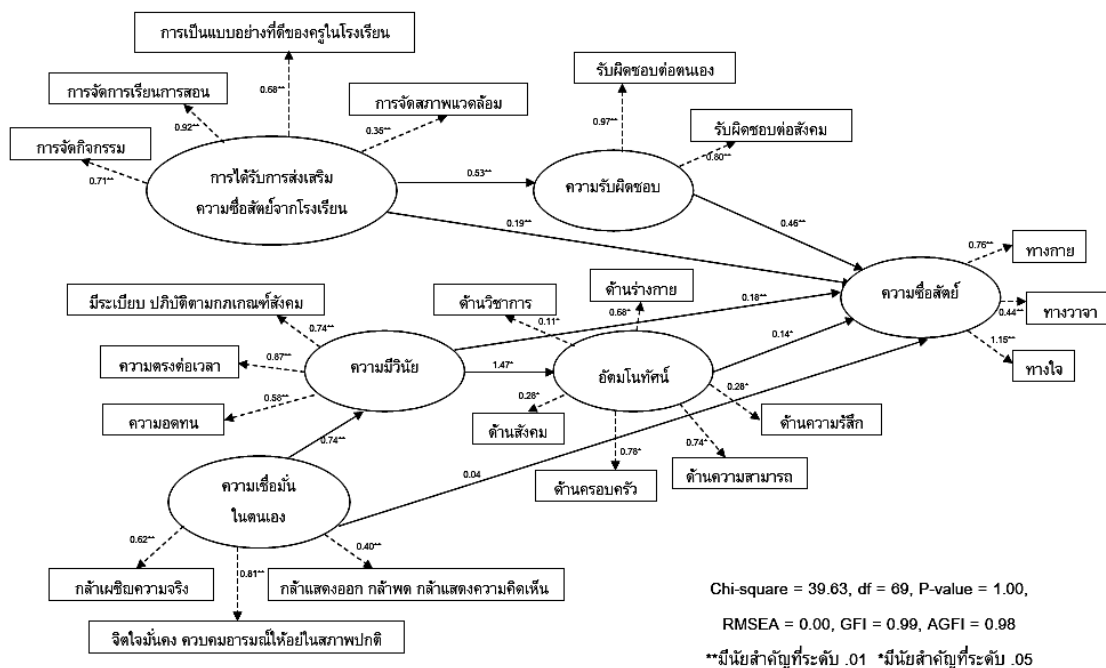
ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ SPSS และ LISREL 8.72 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์ตัวแปรสังเกตได้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตและวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด
2. วิเคราะห์และตรวจสอบความสอดคล้องของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31

ผลการวิจัย

1. ระดับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 ส่วนตัวแปรเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ ได้แก่ อัตมโนทัศน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42 ความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.45 ความมีวินัยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 ความรับผิดชอบอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 และการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66

2. จากการวิเคราะห์ และตรวจสอบความสอดคล้อง พบว่ารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการปรับรูปแบบวิจัย ทำให้ได้รูปแบบที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และได้ค่าสถิติตามเกณฑ์ที่กำหนด นั่นคือ ค่า p-value of χ^2 มีค่าเท่ากับ 0.99 ค่าสถิติไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 39.63 df เท่ากับ 69 ค่าดัชนี GFI มีค่าเท่ากับ 0.99 และค่าดัชนี AGFI มีค่าเท่ากับ 0.98 ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนค่า SRMR มีค่าเท่ากับ 0.022 ซึ่งน้อยกว่าเกณฑ์ 0.05 ค่า RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่าเกณฑ์ 0.05 และค่า CN มีค่าเท่ากับ 1366.62 มากกว่า 200 ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่ารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 ที่ปรับแก้ใหม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เนื่องจาก χ^2/df มีค่าต่ำ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ค่าดัชนี GFI และค่าสถิติ AGFI มีค่าเข้าใกล้ 1 ปรากฏผลดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31

นอกจากนี้ พบว่าตัวแปรความซื่อสัตย์ ได้รับอิทธิพลทางตรงจากความรับผิดชอบสูงสุดมีค่าเท่ากับ 0.46 รองลงมาคือ คือ การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน ความมีวินัย อัตมโนทัศน์แห่งตน และความเชื่อมั่นในตนเองมีค่าเท่ากับ 0.19, 0.18, 0.14 และ 0.04 ตามลำดับ เมื่อ

พิจารณาอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดเท่ากับ 0.18 โดยส่งผ่านมายังความมีวินัย การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อม คือ 0.12 โดยส่งผ่านมายังความรับผิดชอบ ส่วนในตัวแปรอื่นๆ พบว่าความมีวินัยได้รับอิทธิพลทางตรงมาจาก ความเชื่อมั่นในตนเองมีค่าเท่ากับ 0.74 ความรับผิดชอบได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน มีค่าเท่ากับ 0.53 และอัตมโนทัศน์แห่งตนได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากความมีวินัย มีค่าเท่ากับ 1.47

อภิปรายผล

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 ได้แก่ อัตมโนทัศน์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมีวินัย ความรับผิดชอบ และ การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนจึงนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31

1.1 ความรับผิดชอบ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความซื่อสัตย์ด้วยขนาดอิทธิพลรวม 0.46 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะจากโมเดลความรับผิดชอบได้รับอิทธิพลทางตรงจากการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน และการจัดกิจกรรมในโรงเรียนที่ช่วยส่งเสริมความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างมาก จึงทำให้ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พัทธราภา เกตวัลท์ (2553 : 82) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมบ้านบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน สามารถพยากรณ์ความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งการจัดสภาพแวดล้อมก็มีส่วนสำคัญ ถ้าสภาพแวดล้อมดีพอ ก็จะทำให้ นักเรียนเกิดคุณลักษณะที่เหมาะสม ส่งผลต่อความรับผิดชอบของนักเรียน แต่ถ้าสภาพแวดล้อมไม่ดี ก็ส่งผลต่อความรับผิดชอบของนักเรียนเช่นกัน

1.2 อัตมโนทัศน์ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความซื่อสัตย์ด้วยขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.14 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ อัตมโนทัศน์แห่งตน เป็นความรู้สึกที่มีต่อตนเองในด้านต่างๆ ทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ศึกษา 6 ด้านตามแนวคิดของ Bracken ประกอบด้วย ด้านสังคม ด้านความสามารถ ด้านความรู้สึก ด้านวิชาการ ด้านครอบครัว และด้านร่างกาย เป็นตัวที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ โดยเฉพาะด้านครอบครัว สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วาสนา วิสฤตภา (2543) ที่กล่าวว่า คะแนนอัตมโนทัศน์ด้านครอบครัวเป็นคะแนนที่สูงที่สุด ซึ่งถ้า นักเรียนรู้สึกว่าคุณภาพตนเองมีความสัมพันธ์กับครอบครัวดี มีสิ่งแวดล้อมแล้วดี และได้รับการปลูกฝังจากครอบครัวที่ดี ก็ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ด้วย

2. ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31

2.1 การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนด้วยขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.31 อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 อธิบายได้ว่า เนื่องมาจากโรงเรียนมีการส่งเสริมความซื่อสัตย์โดยการสอดแทรกในเนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรม และการเป็นแบบอย่างของครู ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้เห็นตัวอย่างที่ดีและอยู่ในสภาพบริบทที่ดี ก่อให้เกิดพฤติกรรม ที่พึงประสงค์นั้นคือพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิรุช เหลือลมัย (2552) ที่ได้ศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมของนักเรียน พบว่านักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ทางคุณธรรมจริยธรรม เจตคติต่อคุณธรรม เหตุผลเชิงจริยธรรม และพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ หลังร่วมกิจกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ โดยส่งผ่านความรับผิดชอบ

2.2 ความมีวินัย เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความซื่อสัตย์ ด้วยขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.26 อย่างมีนัยสำคัญที่ .01 อธิบายได้ว่า ถ้านักเรียนมีวินัย ก็จะสามารถควบคุมตัวเองได้ สามารถทำให้เกิดการแสดงออก ถึงการกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยผู้ที่เชื่อในอำนาจภายในของตนเองจะมีความสามารถในการตัดสินใจ ด้วยเหตุผลไปสู่ความซื่อสัตย์มากกว่าผู้ที่เชื่อในอำนาจภายนอกของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวินิตตา ก้องธรนินทร์ (2545 : 71) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า การควบคุมตนเองเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ โดยส่งผ่านอัตมโนทัศน์

2.3 ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ด้วยขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.22 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองจะทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ ก่อให้เกิดพฤติกรรมกล้าแสดงออก การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม และเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และกรณีที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ พบว่า อิทธิพลส่งผ่านความมีวินัย เนื่องมาจากถ้านักเรียนเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าเรียนรู้ที่ปรับตัวในสิ่งใหม่ๆ ก็จะทำให้นักเรียนมีระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การปฏิบัติตามแบบแผนของสังคม ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ สูงขึ้นด้วย ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ และยังส่งผลทางอ้อมต่อการพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนด้วย โดยส่งผ่านความมีวินัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ตัวแปรการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน มีบทบาทสำคัญต่อ ความซื่อสัตย์ของนักเรียน ดังนั้น โรงเรียนควรจัดให้มีสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการปลูกฝังความซื่อสัตย์ นอกจากนี้ครูผู้สอนควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน และจัดการเรียนที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้ผู้เรียนเกิดความซื่อสัตย์ สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

1.2 ตัวแปรอัตมโนทัศน์แห่งตนเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความซื่อสัตย์ โดยเฉพาะอัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัวจะทำให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ดังนั้น โรงเรียนควรร่วมมือกับพ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียน เพื่อปลูกฝังความซื่อสัตย์ โดยให้นักเรียนได้เห็นและตระหนักถึงความสำคัญของความซื่อสัตย์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในสถานศึกษาของนักเรียน โดยดูปัจจัยแวดล้อมของสถานศึกษา และศึกษาว่าการมีวินัยเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนในด้านอื่นๆ ที่สอดคล้องกับค่านิยม 12 ประการ

2.2 ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว เพราะปัจจัยดังกล่าวน่าจะมีผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนโดยตรง

2.3 ควรสร้างแบบวัด โดยใช้ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบิร์ก 6 ระดับ

2.4 ควรมีการศึกษาเชิงทดลอง หรือใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้เกิดข้อมูลมากขึ้น

บรรณานุกรม

- กนกพรรณ บุญธรรม. (2540). พฤติกรรมของครูในการปลูกฝังจริยธรรมให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤตรินทร์ นิมทองคำ. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณีพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จามรรัตน์ เก็บบุญเกิด. (2534). การเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้หุ่นมือกับการใช้เกม. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.

- นีนุช เหลือลมัย. (2552). การวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรภา เกตวัลท์. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมบ้านบางกะปิ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วาสนา วิสฤตภา. (2543). การปรับแบบทดสอบวัดอัตมโนทัศน์หลายมิติสำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาของภาครัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วินิตดา ก้องธรรินทร์. (2545). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- ไวยาร ยะสารวรรณ. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ศิริพรรณ เจริญใจ. (2551). การพัฒนาคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการ ระดับปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุทัศน์พงษ์ กุลบุตร. (2550). การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้แก่นักศึกษา. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สุรพล ธรรมร่มดี. (2551). หัวใจรุ่งอรุณ. กรุงเทพฯ : สานอักษร มูลนิธิโรงเรียนรุ่งอรุณ.
- Lawrence, Kohlberg. (2000). Development of Moral Character and moral ideology review of child development research. New York : Russell Sage Foundation.